

Ἐν Πειραιεῖ, τῇ 17^ῃ/1/2024

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

«Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ κ. ΚΑΣΣΕΛΑΚΗΣ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΑΜΟΙΡΟΣ ΝΟΜΙΚΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ»

Ἡ ἐπαναφορά, ὡς δῆθεν θέματος μεταρρυθμιστικῆς ἀξίας, τοῦ λελυμένου Συνταγματικῶς ζητήματος χωρισμοῦ Ἐκκλησίας - Πολιτείας στήν Ἑλλάδα, ἀπό τὸν Ἀρχηγό τῆς Ἀξιωματικῆς Ἀντιπολιτεύσεως καὶ Πρόεδρο τοῦ Κόμματος ΣΥ.ΡΙΖ.Α - Π.Σ., κ. Στέφανο Κασσελάκη, μᾶς ὑποχρεώνει νά ἀναφέρουμε καὶ πάλι κάποιες σκέψεις.

Τό πρόταγμα τοῦ λεγομένου χωρισμοῦ ἐπαναλαμβάνεται ἀπό προφανῶς ἀμοίρους νομικῆς παιδείας, ὅπως ὁ κ. Κασσελάκης, οἱ ὅποιοι μέ ἔφαλτήριο τό λεγόμενο θράσος τῆς ἀγνοίας τους, θέτουν πρός κατεδάφισι ὅ, τι συνιστᾶ τό κράτος δικαίου πού ἐπί 200 σχεδόν χρόνια πύργωσε ὁ λαός μας μέ αἷμα καὶ ἴδρωτα.

Τά κόμματα τῆς Ἀριστερᾶς μέ τήν γνωστή φιλοσοφικοκοινωνική βιοκοσμοθεωρία τοῦ κομμουνιστικοῦ κοσμοειδώλου, ὅπως γνώρισε τόν χωρισμό αὐτό ὁ

καταρρεύσας ύπαρκτός σοσιαλισμός στό άνατολικό μπλόκ πού στήν ούσια ἦταν διωγμός τῆς θρησκευτικῆς πίστεως ἐλαύνονται ἀπό ἀποτυχημένα ἀθεϊστικά ἰδεολογήματα καί συναντῶνται μέ τά ὑπόλοιπα κόμματα τοῦ νεοφιλελευθέρου χώρου κάτω ἀπό τίς ντιρεκτίβες τῆς νέας ἐποχῆς καί τῆς νέας τάξεως. Ποιός δέν θυμᾶται τήν δυναμική παράστασι τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἐβραϊκοῦ λόμπι στόν τότε Πρωθυπουργό Κ. Σημίτη γιά τήν διαγραφή τοῦ θρησκεύματος ἀπό τίς ταυτότητες τῶν Ἑλλήνων, ὅπως ἀνέφερε τό ἀνακοινωθέν τοῦ Μεγάρου Μαξίμου;

Μιλοῦν γιά χωρισμό Ἐκκλησίας καί Κράτους, διάβαζε Ἐθνους, ἐπικαλούμενοι δῆθεν προοδευτικά συνθήματα. Οἱ ἀντιλήψεις, ὕστορο, περί χωρισμοῦ εἶναι τοῦ περασμένου αἰώνα πού γεννήθηκαν κάτω ἀπό μισαλόδοξο ἀντιθρησκευτικό πνεῦμα πού δέν συμβιβάζεται μέ τίς σημερινές κοινωνικές, πολιτειακές καί θρησκευτικές ἀντιλήψεις καί πού ἀναπτύχθηκε σέ προτεσταντικές καί παπικές χῶρες πού δέν ἔχουν καμμία σχέσι μέ τόν πολιτισμό καί τήν Ὁρθόδοξη χριστιανική πίστη τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Τό πρότυπο τῶν δυτικῶν κοινωνιῶν ἀλλά καί τοῦ ἀθεϊστικοῦ ἀνατολικοῦ μπλόκ πού κατέρρευσε παταγωδῶς, μέ τό θρησκευτικό συγκρητισμό καί μέ τόν χωρισμό, παράγει μόνο διαλυτικά κοινωνικά φαινόμενα καί ἐπιτρέπει τήν ἄλωσι τῶν κοινωνιῶν ἀπό τήν παραθρησκεία, τήν εἰδωλολατρεία, τόν σατανισμό καί τά ἐγκληματικά φαινόμενα. Οἱ ἀντιλήψεις περί χωρισμοῦ δέν συμβιβάζονται μέ τά ἔλληνικά ἰδεώδη καί τήν Ὁρθόδοξη χριστιανική πίστη πού πότισε τίς ρίζες τοῦ Ἐθνους μας.

Οἱ ἀντίθετοι, οἱ ἔξω τοῦ χριστιανισμοῦ, οἱ ἀντί-χριστοι, ἡ ἀπιστία γενικῶς, ἀντιπαρέρχονται μία παγκόσμια πραγματικότητα, τήν πραγματικότητα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ κόσμου ἀπό τόν Χριστιανισμό. Δέν μιλᾶμε γιά τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μιλᾶμε γιά τήν κοινωνική πραγματικότητα, γιά τήν κοινωνική διάστασι τοῦ Χριστιανισμοῦ πού ἔκπολίτισε τόν κόσμο καί ἴδιαίτερα στήν χώρα μας μᾶς διαφύλαξε διά νά μήν εἴμαστε τό ὑπόλοιπο τῆς Εύρωπαϊκῆς Τουρκίας σήμερα ἔξισλαμισμένοι καί Τουρκοποιημένοι.

Ο Χριστιανισμός συνεπῶς κρινόμενος μόνο μέ κοσμικά κριτήρια εἶναι μιά παγκόσμια θρησκεία πού δέν μπορεῖ νά τεθεῖ στό κοινωνικό περιθώριο οὔτε νά ἀγνοηθεῖ καί ἀσφαλῶς δέν εἶναι δυνατό νά καταπολεμηθεῖ γιατί εἶναι θεοσύστατος ὀργανισμός, ὅπως ἀπέδειξαν τά δύο χιλιάδες χρόνια τῆς ἐπί γῆς παρουσίας Του καί τά πολυεκατομμύρια τῶν μαρτύρων Του.

Η πρότασις τοῦ χωρισμοῦ, περνᾶ καί ἀπό τήν θύρα τῆς εἰδικῆς ἐπιστήμης τῆς Κοινωνιολογίας. Η ἔφαρμογή τῆς ἀρχῆς «ἡ θρησκεία εἶναι μία Ἰδιωτική ὑπόθεση» κατέληξε πάντοτε στήν καταδίωξι καί καταπίεσι τῆς θρησκευτικῆς πίστεως. Ἀμεσες συνέπειες τῆς τακτικῆς αὐτῆς εἶναι ὁ προοδευτικός ἐκφυλισμός τῆς προσωπικῆς καί κοινωνικῆς ἥθικῆς, ἡ σχετικοποίησις τῆς Ἐθνικῆς παραδόσεως καί ἡ εἰσβολή ξένων ἰδεολογιῶν μέ ἐπικίνδυνο γιά τήν Ἐθνική ἐπιβίωσι περιεχόμενο. Η συλλειτουργία τῶν θεσμῶν τοῦ ἔθνους καί τῆς Ἐκκλησίας στήν ιστορική πορεία μας, ἔχει ὡς συνέπεια νά εἶναι ἀδύνατον νά αύτονομηθοῦν οἱ θεσμοί αύτοί καί νά παύσουν νά συλλειτουργοῦν χωρίς τό ἄμεσο ἐνδεχόμενο ἀρνητικῶν συνεπειῶν στήν Ἐθνική πορεία καί ἐπιβίωσι. Ό όμ. Καθηγητής τοῦ Α.Π.Θ. κ. Β. Γιούλτσης παρουσίασε ἐναργέστατα τήν θεωρία τοῦ φονξιοναλισμοῦ δηλ. τῆς συλλειτουργίας

τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν. Ὄταν στήν ἀθεϊστική Γαλλία συνομολογήθηκαν «κονκορδάτα» ἀμοιβαιοτήτων πού δόδηγησαν προοδευτικά στά διατάγματα 91/1955, 654/1968 καὶ 1024/1983 μέ τά ὅποια ούσιαστικά ἡ ἔθνική Ρωμαιοκαθολική «Ἐκκλησία» τῆς Γαλλίας ἐπέστρεψε στά ἐπίπεδα συλλειτουργίας μέ τούς πολιτικούς θεσμούς καὶ ἐπίσης στήν ἄλλοτε κραταιά Σοβιετική Ἐνωσι τό διάταγμα τῆς 5/2/1918 μέ τό ὅποιο ἐπεβλήθη ὁ χωρισμός Ἐκκλησίας καὶ Κράτους ἀντικατεστάθη μέ μιά σειρά διαταγμάτων ὅπως 1102/1972, 69/1973, 85/1973 καὶ μέ τήν γνωστή ἡμισυνταγματική ἀναθεώρησι τοῦ 1972 μέ τά ὅποια ἀναγνωρίστηκε ὡς ἀνεπίσημη θρησκευτική ἐπισημότητα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀποτελεῖ ἡ ὅχι ἀνεπίτρεπτο κρετινισμό ἡ συνθηματολογία γιά τόν χωρισμό στήν Ἑλλάδα, ὅπου ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τήν ψυχή τοῦ Ἐθνους;

὾σοι μιλᾶνε γιά χωρισμό, στήν ούσια στοχεύουν στόν θρησκευτικό ἀποχρωματισμό τῶν Ἑλλήνων, θέλουν νά πάψουν οἱ πολίτες νά εἶναι θρησκεύοντα μέλη τοῦ σώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι εἶναι ἀντίθετοι πρός τήν χριστιανική πίστη. Τήν ἀπουσία, ὅμως, τοῦ θρησκευτικοῦ στοιχείου ἀπό τόν πολίτη θά τήν ὑποκαταστήσει ἔνα ἄλλο στοιχεῖο τό ὅποιο ἔχει καὶ αὐτό θρησκευτικό χαρακτῆρα γιατί δέν μπορεῖ νά γίνει ἀλλιῶς ἀφοῦ ἀπό τόν ἀνθρωπο κατά τόν θεωρητικό τῶν Σοβιέτ Λουνατσάρσκι «τρία πράγματα δέν μπορεῖς νά ἀφαιρέσης τήν ἐλευθερία, τήν ἰδιοκτησία καὶ τήν μεταφυσική ἀγωνία» καὶ αὐτό τό στοιχεῖο ὄνομάζεται ἀντιχριστιανός ἡ ἀντιθρησκευτικός πολίτης ἡ ἀθεος πού στρατεύτεται στήν «θρησκεία» τῆς ἀθείας. Αύτό εἶναι τό πρότυπο τοῦ πολίτου αὐτῶν πού θέλουν τόν λεγόμενο χωρισμό. Τόν ἀποκαλοῦν μέ πολλά ὄνόματα, φιλικό ἡ ἔντιμο χωρισμό δέν ἔχει σημασία. Μέ αὐτόν τόν τρόπο λένε ὅτι τό κράτος θά εἶναι ἀνεξίθρησκο ἡ ούδετερο πρός τήν θρησκεύα καὶ αὐτό θά εἶναι δῆθεν καλύτερο γιά τήν κοινωνία. Τεχνητός, ὅμως, χωρισμός τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας στήν κοινωνική της διάστασι καὶ λειτουργία μπορεῖ νά εἶναι ἀπό νομοθετικῆς πλευρᾶς δυνατός, θά ἀποτελεῖ, ἐντούτοις, κατ' ούσιαν κατασκευή ἐνός «ἀνθρωπίνου τέρατος», ἐνός «κοινωνικοῦ θηρίου». Οἱ κοινωνίες δέν ὄργανώνονται μόνο μέ νόμους ἡ συντάγματα, ὄργανώνονται καὶ μέ ἔξωνομικούς κανόνες πού ἀπό πλευρᾶς ἀξίας καὶ πρακτικοῦ κοινωνικοῦ ἀποτελέσματος εἶναι οἱ σημαντικότεροι.

Ἡ Ἑλληνική κοινωνία εἶναι ὄργανωμένη μέ τέτοιους νομικούς κανόνες, πού εἶναι οἱ χριστιανικοί κανόνες καὶ ἐπομένως εἶναι ἔγκλημα ἡ πολιτική βούληση πού θέλει νά δόδηγήσει σέ θρησκευτικό ἀποχρωματισμό τήν Ἑλληνική κοινωνία στό ὄνομα τῆς δῆθεν προόδου, γιατί στήν Ἑλληνική κοινωνία οἱ θεσμοί συλλειτουργοῦν, ἐπειδή συλλειτουργοῦν οἱ ἀνθρώπινες προσωπικότητες. Βέβαια, στίς κοινωνίες ὑπάρχουν πολίτες μέ θρησκευτική συνείδηση καὶ πολίτες χωρίς αὐτήν ἀλλά αὐτό ἀποτελεῖ ἐπιλογή καὶ ἀνάγεται σέ ἀτομικό δικαίωμα προστατευόμενο συνταγματικά. Ἡ καθιέρωσις ὅμως πολιτειακά τοῦ χωρισμοῦ τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν εἶναι τραγικά ἀγεφύρωτη ἔκπτωσις.

Ὁ χωρισμός χωρίς νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ἡ συλλειτουργία τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν, ἡ ἰδιομορφία τοῦ πολιτιστικοῦ καὶ ἔθνικοῦ παρελθόντος, οἱ ἀντιλήψεις καὶ ἡ ἰδιοσυγκρασία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶναι μία ἀφελής συνθηματολογία πού περιέχει μόνο ἄγνοια καὶ προκατάληψη.

Τό σύστημα τῆς συναλληλίας πού ίσχύει σήμερα μέ τό Σύνταγμα τοῦ 1975 καί τόν Καταστατικό Χάρτη είναι καθεστώς χωρισμοῦ ἀφοῦ Ἐκκλησία καί Πολιτεία είναι κοινωνίες διάφορες, συναφεῖς ὅμως καί συνεχόμενες μέ συνεργασία κοινωνικά ἀναγκαία καί ἀναπόφευκτη. Ἡ ιστορική ἔμπειρα ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος τόσο στήν χιλιόχρονη βυζαντική περίοδο καί τήν ὄθωμανική κατοχή, ὃσον καί στήν περίοδο τοῦ νεωτέρου Ἑλληνικοῦ κράτους, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ νομική αὐτή κατάστασις δέν ἔβλαψε οὕτε τήν ἐλληνική κοινωνία, οὕτε τά δικαιώματα τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν κοινοτήτων καί ἐπί τέλους θέτει τό ἐρώτημα, ἡ μετατροπή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν ὅποια πολυειδῶς ὄφείλει τό «Ἐθνος» ἀπό ΝΠΔΔ σέ ἀπλό Σωματεῖο ἢ «Ἐνωση προσώπων θά συμπαρασύρει καί τό ὑφιστάμενο νομικό καθεστώς τῶν Μουφτειῶν τῆς Μουσουλμανικῆς θρησκευτικῆς παραδοχῆς πού προβλέπεται ἀπό τήν Συνθήκη τῆς Λωζάνης καί τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου καί τῶν Ἰσραηλιτικῶν Κοινοτήτων, γιατί κάτι τέτοιο δέν προαναγγέλεται ἀπό τόν κ. Κασσελάκη; Συνεπῶς, ἀντιλαμβάνεται κανείς εύχερῶς ὅτι ἐφαλτήριο τῆς προτάσεως τοῦ κ. Κασσελάκη είναι ὁ διωγμός κατά τῆς μάννας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί μόνον. Τίθεται, λοιπόν, ἀναποδράστως σέ κάθε ἄνθρωπο καλῆς θελήσεως τό ἐρώτημα: ἐνεργεῖ μόνος του ὁ κ. Κασσελάκης;

Ἡ Ἀρχή τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ὑπερτέρα τῆς Ἀρχῆς τῆς ἀνεξιθρησκείας πού διέπει τόν θεμελιώδη Νόμο τοῦ Κράτους, τό Σύνταγμά μας (ἀρ. 13) πηγάζει ὅχι μόνο ἀπό τήν ἰδιοπροσωπία μας ἀλλά κυρίως ἀπό τήν θρησκευτική μας πίστη καί τίς Εὐαγγελικές Ἀρχές τῆς θεοσδότου ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου καί ἀσφαλῶς ἀπό τήν αἰώνια διακήρυξι τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας «ὅστις θέλει ὁπίσω μου ἐλθεῖν» (Μαρκ. 8, 34). Ἡ εὐλογημένη χώρα μας είναι μία χώρα στήν ὅποια οἱ πάντες ἀπολαμβάνουν τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καί ἡ Ἅγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ούδέν πλεονέκτημα ἔχει πέραν τῆς διά τούς γνωστούς ἴστορικούς λόγους ἀναγνωρίσεως ὅτι τά Νομικά Αύτῆς Πρόσωπα κατά τάς νομικάς των σχέσεις είναι ΝΠΔΔ (ἄρθρ. 1 Ν. 590/1977 ΦΕΚ τ. Α 146) πού συνεπιφέρει, ὡστόσο, καί τόν καταστατικό ἐλεγχο τῶν ἐλεγκτικῶν ὄργάνων τοῦ Κράτους! Τήν αύτή, ὅμως, νομική προσωπικότητα πάλι δι' ἴστορικούς λόγους ἔχει, ὅπως προαναφέραμε, καί τό Κεντρικό Ἰσραηλιτικό Συμβούλιο τῆς Ἑλλάδος καί οἱ Ἐβραϊκές κοινότητες Ν. 2456/1920 (ΦΕΚ Α΄ 173) AN2544/1940 (ΦΕΚ Α΄ 287), ΑΝ 846/1946 (ΦΕΚ Α΄ 144), ΝΔ 301/1869 (ΦΕΚ 195), ΠΔ 182/1978 (ΦΕΚ Α΄ 40) ἐνῶ οἱ 3 Μουσουλμανικές Μουφτεῖς Ξάνθης, Κομοτηνῆς καί Διδυμοτεύχου είναι «δημόσιες ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους» μέ πλήρη δικαιοδοτική ἀρμοδιότητα ἀσκουμένη κατά τίς ἐπιταγές τοῦ Μουσουλμανικοῦ δικαίου (Σαρία). Ὁ Μουφτῆς «ἀσκεῖ δικαιοδοσία μεταξύ Μουσουλμάνων Ἑλλήνων πολιτῶν τῆς περιφερείας του ἐπί γάμων, διαζυγίων, διατροφῶν, ἐπιτροπειῶν, κηδεμονιῶν, χειραφεσίας ἀνηλίκων, Ἰσλαμικῶν διαθηκῶν καί τῆς ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς ἐφ' ὃσον οἱ σχέσεις ταῦται διέπονται ἀπό τόν Μουσουλμανικό Νόμο» (ἄρθρο 5 Νόμου 1920/1991 (ΦΕΚ 182 Α΄ 24.12.1990) ὅπως προβλέπει ἡ διεθνής Συνθήκη τῆς Λωζάνης τοῦ 1923 (ἄρθρα 14 καί 37-44). Κατά ταῦτα μέ ποιο νόμιμο τρόπο θά ὑποβιβασθεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σέ Νομικό Πρόσωπο ἴδιωτικοῦ δικαίου ἢ ιδίου δικαίου (Θρησκευτικό Πρόσωπο) τοῦ Ν. 4301/2014 (ΦΕΚ Α΄ 223/17.1.2014) τήν στιγμή πού θά παραμείνουν Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου τό Κεντρικό Ἰσραηλιτικό Συμβούλιο τῆς Ἑλλάδος καί οἱ Ἰσραηλιτικές Κοινότητες καί δημόσιες ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖς; Καί μέ ποιο νομικό τρόπο κατ' ἐπιταγή τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσοτητος τοῦ

Συντάγματος θά ύποβιβασθοῦν οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖς σέ ΝΠΙΔ γιά νά παρακολουθήσουν τήν ύποβάθμιση τῆς νομικῆς προσωπικότητος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τήν ᾔδια στιγμή θά διατηρήσουν τή δικαιοδοσία ὡς ύπηρεσίες τοῦ Κράτους ἀπονομῆς δικαίου σέ Ἑλληνες Μουσουλμάνους πολίτες; Κι ἀκόμη ύφισταται σήμερα νομική δυνατότης ἀναθεωρήσεως τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάνης καί ύποβαθμίσεως τῆς νομικῆς προσωπικότητος τῆς μουσουλμανικῆς μειονότητος τῆς Ἑλλάδος πού δικαίως θά διεκδικήσει πλέον τήν ἐκλογή ἀντί τοῦ διορισμοῦ ἀπό τό κράτος τῶν Μουφτήδων; Σήμερα τό Ἑλληνικό Δημόσιο ἀντιμετωπίζει διεθνῶς τό πολύ εὐαίσθητο νομικό θέμα τοῦ διορισμοῦ ἀντί τῆς ἐκλογῆς ἀπό τήν Μουσουλμανική μειονότητα, στηριζόμενο στό γεγονός ὅτι οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖς εἶναι δημόσιες ύπηρεσίες τοῦ Κράτους καί ἔχει τό Δημόσιο τήν ἀρμοδιότητα τοῦ διορισμοῦ τῶν ἀσκούντων τήν σχετική διακαιοδοσία. Ἐάν ἡ ὁποιαδήποτε Κυβέρνησή δέν ἔχει πρόβλημα μέ τήν «ἐκλογή» τῶν Μουφτήδων ἀπό τό Τουρκικό Προξενεῖο τῆς Κομοτηνῆς ἢ «Κοσοβοποίηση» τῆς Θράκης θά εἶναι θέμα ὄλιγων μηνῶν.

Αύτοί πού ἐπιδιώκουν τόν λεγόμενο χωρισμό ἐπιζητοῦν:

- A. Ἡ Ἐκκλησία νά πάψη νά εἶναι ἡ ἐπικρατούσα θρησκεία τῶν Ἑλλήνων,
- B. Οἱ Κληρικοί καί οἱ ἐργαζόμενοι σέ Αύτήν νά μήν ἔχουν κοινωνικά δικαιώματα καί οἰκονομική βοήθεια ἀπό τό Κράτος,
- Γ. Ἡ Ἐκκλησία νά μεταβληθῇ σέ ἔνα κοινό Σωματεῖο ἰδιωτικοῦ δικαίου,
- Δ. Νά καταργηθοῦν οἱ Θεολογικές Σχολές στά Πανεπιστήμια καί ἡ Ἐκκλησιαστική Ἐκπαίδευση.
- Ε. Νά καταργηθῇ τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στά Σχολεῖα.

Μέ ἔνα λόγο, ἐπιδιώκεται μέ τήν πρότασι ἡ περιθωριοποίησις τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία γιά τούς ἐπιδιώκοντας τόν λεγόμενο χωρισμό εἶναι ἄχρηστη μέσα στήν κοινωνία καί συνεπῶς ἔνας χωρισμός θά ύποκρύπτει «κρυφό διωγμό» καί θά συνδράμει μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου ὥστε ἡ Ἐκκλησία νά ὀδηγηθῇ κατά τή γνώμη τους σέ μαρασμό. Οἱ «καλοί» ὅμως αύτοί «πόθοι» στεροῦνται σοβαρότητος γιατί ἀγνοοῦν τό πασίδηλο γεγονός ὅτι οἱ πολίτες εἶναι συγχρόνως καί θρησκευτικές προσωπικότητες καί δέν μποροῦν νά χωρισθοῦν στά δύο ὥστε τό Κράτος νά πάρει τόν «πολίτη» καί ἡ θρησκεία τόν «θρησκευτικό πολίτη».

Τό αἴτημα τοῦ χωρισμοῦ χωρίς νά λαμβάνεται ἐπιπροσθέτως ύπ' ὅψι ἡ ὄργανωσις τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, τά μεγάλα γεωστρατηγικά καί γεωπολιτικά προβλήματα τῆς περιοχῆς μας, ὁ τρομακτικός φονταμενταλισμός τοῦ Ἰσλάμ, εἶναι τελικά ὅπως εἴπαμε μιά ἀφελής συνθηματολογία πού περιέχει μόνο ἄγνοια καί προκατάληψι. Τό μεγάλο ἐκσυγχρονιστικό καί μεταρρυθμιστικό θέμα τῆς Πολιτείας δέν εἶναι ὁ χωρισμός τοῦ Ἐθνους ἀπό τήν Ἐκκλησία γιατί ὅπως προαναφέραμε μέ τό Σύνταγμα τοῦ 1975 ἔχουν καθορισθῇ οἱ διακριτοί ρόλοι Ἐκκλησίας καί Πολιτείας καί τό ἀρ.3 τοῦ Συντάγματος, πού προβλέπει τίς σχέσεις δέν εἶναι στά πρός ἀναθεώρησι ἄρθρα

τοῦ Συντάγματος, ἀλλά ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ τέρατος τῆς Γραφειοκρατίας, τῆς ἀσυνέχειας τοῦ Κράτους, τῆς εύνοιοκρατίας καὶ κομματικοκρατίας καὶ τῆς σοβιούσης ἡθικῆς σήψεως καὶ διαφθορᾶς.

Ἡ πλήρης ἀπόδειξις τῶν ἀπολύτως διακριτῶν ρόλων Ἐκκλησίας-Πολιτείας στήν Συνταγματική μας ἔννομη τάξη εἶναι τό γεγονός ὅτι ἡ Πολιτεία νομοθετεῖ συνεχῶς εἰς βάρος τῆς ἀνθρωπολογίας, τῆς ὄντολογίας καὶ τοῦ ἥθους τῆς Ἐκκλησίας μέ εξόχως ἀντι-Ἐκκλησιαστικά νομοθετήματα ὅπως: πολιτικός γάμος, ἀποποιικοποίησις τῆς μοιχείας, ἀμβλώσεις, σύμφωνο συμβίωσης, καῦσις νεκρῶν, ἡ ἔξαγγελθεῖσα Κυβερνητικῶς ἐπέκτασις τοῦ πολιτικοῦ γάμου στά λεγόμενα ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια, κάτι πού θά ἦτο ἀδιανότητο καὶ ἀδύνατο σέ ἔνα θεοκρατικό καθεστώς.

Ἄδαῶς φερόμενοι οἱ ἐπιζητοῦντες τόν χωρισμό ἰσχυρίζονται, ἐπιπροσθέτως, ὅτι θά ἀπαλλαγῇ δι' αὐτοῦ ἡ Πολιτεία ἀπό τήν μισθοδοσία τοῦ κλήρου καὶ θά ἰδιοποιηθῇ τήν Ἐκκλησιαστική λεγόμενη περιουσία, ἀγνοοῦν, ὅμως, ἀπαράδεκτα ὅτι ἀκόμη ἡ Ἑλλάδα ἀποτελεῖ κράτος δικαίου καὶ ὅτι τήν ἀπάντησι στούς «εὔσεβεῖς πόθους» τους ἔδωσε τό Εύρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (Ε.Δ.Α.Δ) πού ὑποχρέωσε τήν Ἑλληνική Πολιτεία νά ἄρει τίς συνέπειες τῶν Νόμων 1700/1987 καὶ 1811/1988. Μέ τήν ἀπόφασι 10/1993/305/483-484/9.12.1994 τοῦ Εύρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων ἐπιλύεται ὄριστικά ἡ νομική θέσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέσα στήν Ἑλληνική Πολιτεία καὶ ἀναγνωρίζεται ἡ δικαιική ἀρχή τού ἄρθρου 51 τοῦ εἰσαγωγικοῦ νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος «Ἡ ἀπόκτησις κυριότητας ἡ ἄλλου ἐμπράγματου δικαιώματος πρίν ἀπό τήν εἰσαγωγή τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα κρίνεται κατά τό δίκαιο πού ἵσχυε ὅταν ἔγιναν τά πραγματικά περιστατικά γιά τήν ἀπόκτησή τους» καὶ δι' αὐτῶν ούσια ἡ Σύμβασις τοῦ ἔτους 1952 μεταξύ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας. Ἐπομένως μέ τόν τυχόν χωρισμό Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ἐφ' ὅσον ἡ χώρα ἐπιθυμεῖ νά βρίσκεται ἐντός τής Εύρωπαϊκῆς Ἐνώσεως καὶ νά εἶναι ὑποκείμενο τοῦ Εύρωπαϊκοῦ νομικοῦ πολιτισμοῦ καὶ Δικαίου θά πρέπει νά συνεχισθῇ ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου κατά τίς συμβατικές ὑποχρεώσεις τῆς χώρας ὡς ἀντίδοσι γιά τό 96% τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας πού κατά καιρούς ἀπό τοῦ ἔτους 1833 μέ διαφόρους τρόπους προσέλαβε ἡ νά διακοπῇ ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου καὶ νά ἐπιστραφῇ τό σύνολο τῆς περιουσίας ἡ νά ἀποζημιωθῇ δι' αὐτήν ἡ Ἐκκλησία. Συνεπῶς, ὅμιλοῦμε γιά τρισεκατομμύρια Εύρω, ὅταν μόνον γιά τήν ἀποζημίωσι τῆς περιουσίας τῶν πέντε ι. Μονῶν πού προσέφυγαν στό Ε.Δ.Α.Δ. ἐπεδικάσθη τό ποσόν τῶν 8,9 δις. €, πού καθιστᾶ τό γεγονός τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς μισθοδοσίας τοῦ κλήρου ἐν συνδυασμῷ πρός τήν οίκονομική πραγματικότητα, πλήρως ἀνεδαφικό καὶ ἀνόητο. Ἄλλωστε, μέ τόν πρόσφατο N.4957/2022 νομοθετήθηκαν οἱ Ὀργανικές Ἐφημεριακές Θέσεις τῶν Κληρικῶν καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων.

Παρεμπιπτόντως, ἡ συγκεκριμένη ἀπόφασις τοῦ Ε.Δ.Α.Δ. ἀποτελεῖ νομολογία καὶ πρόκριμα γιά ὁμοειδεῖς ὑποθέσεις στό μέλλον, διότι τό Ε.Δ.Α.Δ. εἶναι τό μόνο ἀρμόδιο νά κρίνῃ γιά τήν παραβίασι τῆς συμβάσεως τῆς Ρώμης καὶ ὑπερτερεῖ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Μέ τήν ἀπόφασι αὐτή ἐκρίθη ὄριστικά καὶ ἀμετάκλητα τό κεφάλαιο τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἀπό συστάσεως τοῦ Ελληνικοῦ Κράτους ἔως σήμερα, διότι ἡ Ἑλληνική

Πολιτεία διακατέχει δίχα ἀποζημιώσεως τήν Ἐκκλησιαστική περιουσία.

**Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ**